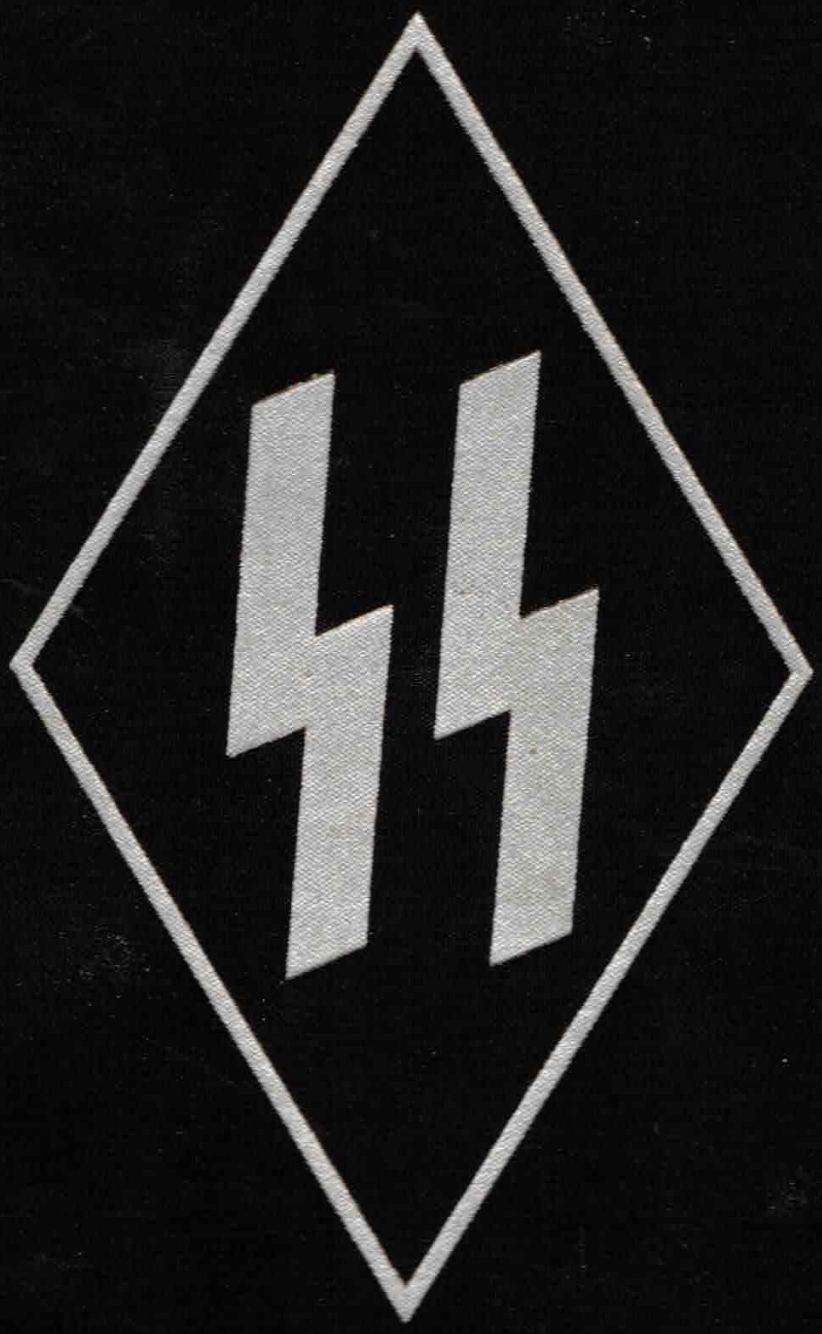

Vormingsbladen

INHOUD

1942

		Pag.
No. 1:	Mijn Kamp	1
	Onze weg	3
	Het Rijk	6
	Godsvertrouwen	9
	Hoe een soldaat den oorlog verpaste	13
	Ik had een kameraad	
	Teekening van Boer Leffef	16
	De Bronstijd	20
	Ik zeg ja	22
	Het Russische Christendom	23
	Draden die ons lot bepalen	25
	De ᛋᛋ is een orde	31
	Ons bloedoffer	32
No. 2:	Mijn Kamp	33
	Een Levenswet der ᛋᛋ	35
	Het Jodenvraagstuk	39
	ᛋᛋ-Vrijwilligers	40
	Bij de Germanen van den Bronstijd	42
	Wil je de dochter — Kijk naar de moeder	44
	Het Rijk	
	Het Rijk en de Oost-Kolonisatie	47
	Helmke von Hemmingstedt	50
	De Wikingen in Rusland	57
	Ons bloedoffer	64
No. 3:	Mijn Kamp	65
	Ons bloed	67
	Het Jodenvraagstuk	68
	Het Rijk	
	Divide et impera	73
	De bron des levens	79
	Het rasvraagstuk en de kerken	82
	De Wikingen in Rusland	83
	Helmke von Hemminstedt (vervolg)	89
	Beleven wordt tot onverzettelijken wil	95
	Ons bloedoffer	96
No. 4:	Niets wat groot is	97
	Mijn Kamp	98
	De keten van ijzeren consequenties	100
	Zijn stem	104
	Bekenntnis zum Führer	105
	Het Rijk	106
	Houston Stewart Chamberlain aan Hitler	110
	Houston Stewart Chamberlain over Adolf Hitler	112
	Der Führer und das Kind	113

Pag.

Heilig Profaan
De Zoon 114
Heeroom 119
Het beslissende oogenblik 123
Wie gaat er mee? 124
Onze leus 127
Ons bloedoffer 128

No. 5: Mijn Kamp 129
Over de heiligheid van het eigendom 131
Uitspraken van Joden 135
Bij den verjaardag van den Leider der N.S.B. 136
Het Rijk 137
Het Jodendom 144
Trek naar Oostland 149
Roepstem van het Rijk — Echo van het Volk 153
Ons bloedoffer 160

No. 6: Trek naar Oostland II 161
Heilig — Onrein 167
Het Rijk 168
Heroverde ruimte 168
Nederland tot Adolf Hitler 177
Helmke von Hemmingstedt (vervolg) 178
Het Jodendom 187
Waarom Sibbe-onderzoek 189
Ons bloedoffer 192

No. 7: Mijn Kamp 193
Het Communisme 195
De zege van den Generaal-veldmaarschalk 203
Het Rijk 206
Trek naar Oostland III 209
Langemarck-Studium 215
Helmke von Hemmingstedt (vervolg) 217
Ons bloedoffer 224

No. 8: Wanneer de bovenlaag 225
Verlovings- en Huwelijkorder 226
Verlovings- en Huwelijkorder en onze vrouwen 228
Mendel 232
Ons Geloof 240
De „Funker" 241
Trek naar Oostland IV 243
Helmke von Hemmingstedt (vervolg) 247
Ons bloedoffer 256

Pag.

No. 9: Ons Rijk 257
De groei van onze Nederlandsche taal 261
Kapitein Reche houdt een preek 268
Trek naar Oostland V 273
Helmke von Hemmingstedt (vervolg) 279
Ons bloedoffer 287

No. 10: Gemeenschappelijk bloed 289
Wiking 290
Ons Rijk 292
Helmke von Hemmingstedt (vervolg) 298
De Führer 305
De eeuwige wet van het bloed 306
De order 310
Trek naar Oostland VI (slot) 314
9 November 1923 319
Ons bloedoffer 320

No. 11: Ons Rijk 321
De Führer 329
Grenzen van Europa 330
Germaansche-ᛋᛋ 337
De kunst van het bronsgieten 338
Boer en bankier 340
Trouw 345
Helmke von Hemmingstedt 347
Ons bloedoffer 352

No. 12: Die zwak is 353
Kameraden! 354
Zij die voor ons in 't Oosten staan 356
Wiking 361
Onze vrouwen 363
Ons Rijk 364
Winterwende 368
ᛋᛋ-Gemeenschap 369
Het kind in de gouden wieg 372
De Führer 374
Bij de afbeeldingen 377
Nu is Winterwende 378
Het jaar is weer vergangen 379
Hooge nacht der klare sterren 380
Nieuw geboren licht der zonne 381
De lichtende zon zal weer schijnen 382
En jagen den winter weg 383
Ons bloedoffer 384

—Mijn Kamp—

Nederlandsche uitgave Adolf Hitler „Mein Kampf", 3e druk.

I. VOLK EN RAS, blz. 366 regel 14 „Het scherpst . . ." tot blz. 376 regel 11 v.o. „. . . voor de echtheid".

blz. 366 CONTRAST — tegenstelling.
CAPACITEIT — bekwaamheid, geschiktheid.

blz. 367 PRIMAIR — eerste, oorspronkelijke; staat tegenover SECUNDAIR: in de tweede plaats komend; primair beteekent hier dus ook grondleggend.

blz. 368 ESSENTIEEL — wezenlijk.
EGOÏSME — zelfzucht.

blz. 369 CONCLUDEEREN — een gevolgtrekking maken.
TERRITORIUM — grondgebied (ook rechtsgebied).
TERRITORIAAL — tot het grondgebied behoorend.

blz. 370 STIMULEEREN — aansporen, prikkelen.

blz. 372 IDENTIEK — gelijk, overeenstemmend.

blz. 375 CONCLUSIE — gevolgtrekking.

KERNZINNEN:

1. „Het scherpst denkbare contrast met den Ariër vormt de Jood." (blz. 366)

2. „Indien de Joden alleen waren op deze wereld, dan zouden zij eenerzijds volkomen in hun eigen vuil en viezigheid, en anderzijds vol haat tegenover elkaar staan en wederzijds trachten elkaar te bezwendelen en uit te roeien, voor zoover niet hun volkomen gebrek aan offervaardigheid, dat zijn uitdrukking vindt in hun lafheid, ook hier den strijd uitschakelde, en door schijn verving." (blz. 368)

3. „De Jood bezit niet de minste cultuurscheppende kracht, omdat hij het idealisme, dat de eenige mogelijke grondslag is voor een werkelijk hoogere ontwikkeling der menschheid, niet kent, en ook nooit heeft gekend." (blz. 370)

4. „Zoolang de Jood nog niet meester is geworden over de andere volken, moet hij goedschiks of kwaadschiks hun talen spreken. Zoo gauw hij deze volkeren echter zou hebben onderworpen, zouden zij allen een wereldtaal (b.v. Esperanto) moeten leeren, zoodat het Jodendom hen hierdoor des te gemakkelijker zou kunnen onderdrukken." (blz. 376)

II. ENGELAND, AMERIKA EN DE JODEN (alleen langere aanhaling).

„De vernietiging van Duitschland was niet zoozeer een Engelsch als wel een Joodsch belang, terwijl ook in onze dagen een vernietiging van Japan feitelijk niet in het belang van den Britschen staat is, maar alleen in overeenstemming zou zijn met de wenschen van de leiders van het Joodsche wereldrijk, waarnaar men nu zoo vurig verlangt. Terwijl Engeland zijn beste krachten geeft, om zijn positie op aarde te handhaven, organiseert de Jood den aanval, om die positie te veroveren.

Hij ziet de tegenwoordige Europeesche staten reeds als willooze werktuigen in zijn hand, hetzij langs den omweg van een zoogenaamde „Westersche democratie", of wel in den vorm van een directe beheersching door het Russische bolsjewisme. Maar niet alleen de oude wereld houdt hij zoodoende in zijn klauwen, ook de nieuwe wereld wordt door hetzelfde lot bedreigd. Het zijn Joden, die de beurs in de V.S. regeeren. Ieder jaar maakt hen in sterkere mate tot controleurs van de arbeiderskracht van een volk van honderdtwintig millioen; maar tot hun groote verontwaardiging zijn er nog steeds enkelen op eigen beenen blijven staan." (blz. 788)

ONS BLOED

Uit duizend voorgeslachten saamgekomen,
stroomt nu dat heilig bloed door onze ad'ren.
Wij zijn de dragers van de stilste dromen
èn van de stoutste daden onzer verre vad'ren.

Hun leven bloeit in ons! Der eeuwen erfenis,
ons toegevloeid uit diepe schoot der tijden,
bereikt in ons zijn huidige herrijzenis,
ons leven zal hun voorgaan wijden.

In ons herleeft hun kracht, hun moedig streven,
hun dadendrang is ons nu toegemeten
als heilig pand voor dit kortstondig leven:
een kleine schakel in der sibbenketen.

Dit dierbaar pand, der vad'ren kostbaar bloed,
dat in den tijd zijn sterkte heeft bewezen,
ons toevertrouwd als allerheiligst goed,
de drager van ons ganse Zijn en Wezen,

zal heden èn voortaan zijn kracht bewijzen.
Wij dragen 't verder naar de lichte dagen,
die stralend uit deez' rode morgen rijzen!
Ons nakroost volgt! Ons bloed zal niet versagen!

THEUNISZ

HET JODENVRAAGSTUK

De Joden — een vreemd element tusschen de Germaansche volken.

Leest men de geschiedenis van den Germaanschen mensch, van zijn stammen en volken met aandacht door, dan merkt men dat hij als weinig anderen een onophoudelijken verbitterden strijd om het bestaan moest voeren en ook heden nog voeren moet. Afgezien van de spanning die dit naar binnen veroorzaakt, kunnen wij vaststellen dat er machten in de wereld zijn en waren, die het tot levensdoel schijnt te zijn geworden de Germaansche wereld te verdelgen! Een van deze tegenstanders is het Jodendom, de drijvende kracht van haast alle aanvallen met een weldoordachte en handige taktiek.

Bij elken strijd is het van oordeel, den tegenstander goed te kennen. Daarom spreekt het voor ons ook vanzelf, dat wij de Joden willen leeren kennen; vooral wij ᛋᛋ-mannen, die den strijd met het Jodendom in alle consekwentie en met alle taaiheid zullen voeren. Wij weten dat wij dezen strijd niet om ons zelfs wil voeren, maar tot welzijn van ons volk, dat tegenover deze vragen uit gebrek aan kennis nog zoo twijfelzuchtig en afwijzend staat, en verder ter bescherming van het komende grootgermaansche Rijk.

1. Over de afkomst en het ontstaan van het Joodsche volk.

De Joden zijn geen raseenheid, maar een groep van menschen, een volk, waarin zich verschillende rassen vermengd hebben. De kern vormt in ieder geval het **Vooraziatische ras,** dat voor 50 of meer eeuwen in Klein-Azië, Armenië, Mesopotamië woonde en later zuidelijk tot aan Egypte rijkte. Het zijn kleine menschen met korten, ronden schedel, met sterk gebogen neus, korte, terugwijkende kin en gekleurde huid.

Omstreeks 2500 v.o.jrt. dringen voor het eerst in hun gebied Noordras stammen binnen, die deelen van dit gebied beheerschen. Daardoor mengde zich Noordrasbloed met deze Vooraziatische bevolking en daardoor heeft het Joodsche volk later ook van oudsher een geringe bijmenging van dit bloed. In dezelfde eeuwen drong het **Orientale ras** tot aan de Euphraat door; vermoedelijk kwam het uit Arabië en zeker waren het Nomaden. Zij waren van middelmatige lichaamslengte, slank, met langen schedel en met een iets vooruitstekende onderlip. Hun taal was het oersemitisch en van hen namen de Joden hun taal over. Deze semitische taal der Joden kennen wij

heden nog als Hebreeuwsch, hun heilige taal, die de Joden bij hun godsdienst gebruiken. Als vierde rasbestanddeel kwam Hamitisch- en negerbloed daarbij. Daardoor hebben vele Joden nog kroeshaar, een extra donkere huidskleur, de dikke lippen en ook de eigenaardige, vochtige glans der oogappels. Van deze rassen heeft het Joodsche volk op zijn tochten en in oorlogen steeds weer bloed opgenomen.

Wij weten dat volgens de Joodsche geschiedschrijving de voorstelling deze is, dat de Joden ten tijde van Josef in Egypte woonden, dat zij daarop 40 jaar in de woestijn leefden en ten slotte het land Kanaän bezetten, dat „vloeide van melk en honig". De vlijtige, landbouwende oerbevolking, die vrij veel Noordras-bloed had opgenomen, werd door de Joden schatplichtig gemaakt.

Nadat de Joden tijdens de Babylonische overheersching voor een deel waren weggevoerd naar Babylon, mochten zij later uit deze „Babylonische gevangenschap" weer naar Palestina terugkeeren, een staat oprichten en Jerusalem en de tempel weer opbouwen. In **Esra** hadden zij een begaafd wetgever (omstr. 450 v.o.j.), die tot het inzicht was gekomen, dat de zedeverwildering van zijn volk te danken was aan den invloed van buurvolken. Daarom liet hij, onder bedreiging van de strengste straffen, alle vrouwen van vreemden stam uitdrijven. Het verbod om zich met andere volken te vermengen, maakte hij tot een godsdienstig voorschrift, tot een van hun God gegeven wet en de andere volken golden voortaan als dieren. De straf van hun God voor overtreding was zoo verschrikkelijk, dat geen Jood het waagde daartegen te handelen. Daarmee werd Juda zoogenaamd tot „uitverkoren volk" van God, van Jahve. En deze door de religie bewerkstelligde afsluiting van verdere rasvermenging leidde tot een trots, die weldra ontaardde in zelfoverschatting en verachting van andere menschen.

In den Talmud heet het: „De zon beschijnt de aarde, de regen bevrucht haar, slechts omdat de Joden er op wonen. Zij worden menschen genaamd, daar hunne zielen van God zijn. Maar de niet-Joden, wier zielen van den onreinen Geest stammen, zullen zwijnen genaamd worden. God heeft de Gojim (niet-Joden) slechts daarom menschelijke gestalte gegeven, opdat de Joden niet gedwongen zouden zijn, zich van dieren te bedienen." Is het een wonder, wanneer de geesteshouding, die uit zulke woorden spreekt, haat verwekte bij hen die zoo gehoond werden?

Een Arabisch schrijver noemt de Joden „listig, vijanden der

menschen, en gevaarlijke schepsels, die men als giftige slangen moet verdelgen". Mohammed noemt hen „bedriegers" en de Pers Mirza Hassan „moordgierige ondieren". Men ziet het, de vijandschap tegen de Joden is niet van vandaag alleen.

Toen de Joden na de verwoesting van Jerusalem door de Romeinen uit Palestina verdreven werden en zich over alle landen rond de Middellandsche Zee verspreidden, bleven zij aan het verbod zich te vermengen met andere volken, vasthouden. De raskundige Günther zegt: „Weliswaar heeft het Jodendom geen vaderland als gebied waar het woont. Maar door zijn bloedsbewustzijn is het veiliger dan volken met goed beschermde grenzen. Het vaderland der Joden zijn de overige Joden."

Wij moeten echter geenszins denken, dat er vóór „de Babylonische gevangenschap" geen Joden in Babylon woonden, dat zij daar b.v. geen bandhuizen zouden hebben bezeten; of dat vóór de verwoesting van Jerusalem in het Middellandsche Zee-gebied niet reeds tallooze Joodsche handelshuizen waren gevestigd.

Zoo strekt zich dan het Joodsche vaderland over de geheele wereld uit, want zij zijn overal daar te vinden, waar zaken zijn te doen, en goed en gemakkelijk verdiend kan worden. Daarbij stonden zij steeds liever achter de coulissen dan er voor, hielden daarentegen graag de touwtjes in de hand, wisten zich met alle mogelijke en onmogelijke middelen onkenbaar te maken en te doen alsof zij „gelijkgerechtigd" waren. Zij zijn echter immer Joden gebleven en zullen het immer blijven.

2. Lichamelijke kenmerken der Joden (volgens Günther, Rassenkunde des jüdischen Volkes).

De Joden zijn in het algemeen kort van gestalte, dikwijls gedrongen en met een kort onderstel. Opvallend is hun smalle borst. Dat vindt misschien daarin verklaring, dat zij lichamelijke arbeid mijden. Daarmee hangt wellicht ook samen de geringe spanwijdte der armen en het ontbreken van krachtige spieren. Bekend is ook, dat de kuiten weinig ontwikkeld zijn en dat Joden vaak platvoeten hebben. Zooals alle menschen, die van Zuidelijk klimaat afkomstig zijn, zijn zij lichamelijk en geestelijk vroeger rijp dan menschen van het Noorden. In den ouderdom worden zij vaak zwaarlijvig, vooral de vrouwen. Gewoonlijk is de Jood kort van schedel. De dikwijls vleezige lippen en terugwijkende kin noemden wij reeds. Een der meest opvallende kenmerken is de neus, die van opzij als een zes

uitziet, zooals wij die schrijven. Zelfs daar, waar de sterke kromming ontbreekt, maakt de punt van de neus den indruk, alsof die door haar eigen zwaarte naar onder hangt, terwijl de buigzame dikke neusvleugels juist naar boven zijn gebogen; deze neus is een erfdeel van het Vooraziatische rasbestanddeel. De onderlip komt soms zoo ver naar voren, dat zij haast den indruk van overhangend maakt. De oogen zijn amandelvormig in omtrek, het bovenlid is verdikt en hangt zwaar over de oogappel, die ten deele bedekkend, waardoor het oog die loerende, heimelijke uitdrukking kan krijgen. De huidskleur is meest donkerder dan de onze, vaak bruinachtig. Het haar is eveneens donker, meestal zwart, waardoor de geschoren wang van den Jood blauw wordt. Er zijn echter opvallend veel roodharige Joden. De gang heeft iets weeks, iets sluipends. De „Duitsche", Joodsche minister Rathenau (gest. 1923) vermaande zijn volk eens met de woorden: „Maakt uzelve niet tot een bespotting, temidden van een militair en kloek opgevoed en gefokt ras, met uw verwaarloosde, scheve en slappe manier van gaan". Zeer kenmerkend is ook de spreekwijze der Joden, die natuurlijk bepaald wordt door een van ons afwijkende bouw der spraakorganen. Daarbij maken zij levendige armbewegingen en doen het op een eigenaardige zangerige toon, vermengd met keelgeluiden. Het klinkt alsof de geluiden niet voor in den mond, maar in de keelholte gevormd worden. Veel komt een sissende klank bij de s-geluiden voor.

Al deze kenmerken komen veelvuldig voor, maar zijn niet zonder uitzondering algemeen, hetgeen ook zonder meer begrijpelijk is, wanneer wij bedenken, dat het Joodsche volk uit meerdere rassen is samengesteld.

Deze rassen zijn meerendeels van niet-Europeeschen afkomst, hoewel de Europeesche bijmenging in den loop der eeuwen toenam, vooral sinds de Jodenemancipatie, doch het ons vreemde behield de overhand en treedt in alles naar voren, beheerscht al hun doen en laten.

Zooals reeds gezegd zijn zij Semieten wat hun taal betreft, zooals er meer volken zijn, die Semietische talen spreken. Zuiver raskundig gesproken moeten wij dus eigenlijk de zegswijze „semitisch ras" of „Joodsch ras" vermijden.

Het **Joodsche volk** spreekt een **Semitische taal** en is samengesteld uit **meerdere rassen,** waarvan het Vooraziatische ons wel het meest opvalt en ook die eigenschappen er aan heeft geschonken, die ons het sterkst tegen de borst stuiten.

(Wordt vervolgd)

B. J. C. N.

UITSPRAKEN VAN JODEN OVER ONS RAS.

Heinrich Heine (een der meest egvierde joodsche dichters der vorige eeuw in Duitschland): „Alles wat Duitsch is, staat mij tegen. Al het Duitsche werkt op mij als braakpoeder."

Prof. Gumbel (bekend pacifist): „De helden van den wereldoorlog zijn op het veld van oneer gevallen."

Lion Feuchtwanger, romanschrijver, die door veel reclame vooral eerst in Engeland beroemd werd door zijn roman „Jud Süsz" (1925); daarin lezen wij: „In de joodsche aars is meer hersens dan in de arische slijkschedels."

1. Overwegend Vooraziatisch (Urmia).
2. Overwegend Vooraziatisch (Tunis).
3. Oriëntaal-Vooraziatisch met negerbijmenging (oogen) (Moravië).
4. Oriëntaal Spinoza (philosoph) (Nederland).
5. Overwegend Oriëntaal (Algiers).
6. Overwegend Oriëntaal met Vooraziatische bijmenging (Marokko).
7. Overwegend Oriëntaal met Noordras bijmenging. Aartsbisschop Cohn (Polen).
8. Negerbijmenging (haar, lippen) (Polen).
9. Vooraziatisch met Oostras bijmenging. Blumenstein, bankier (Parijs).

JODEN VAN VERSCHILLENDE RASSAMENSTELLING

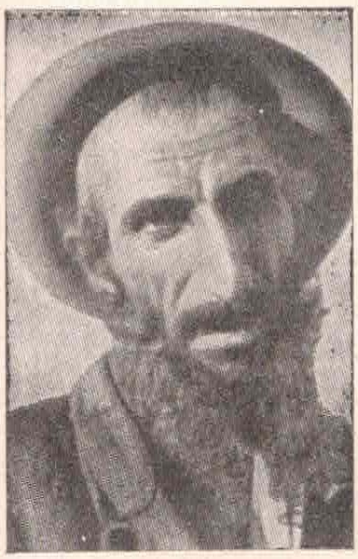

1

2

3

4

5

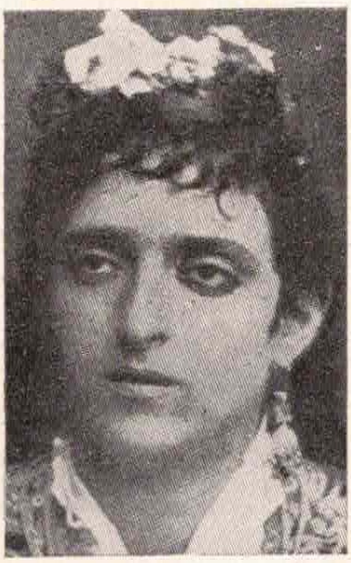

6

7

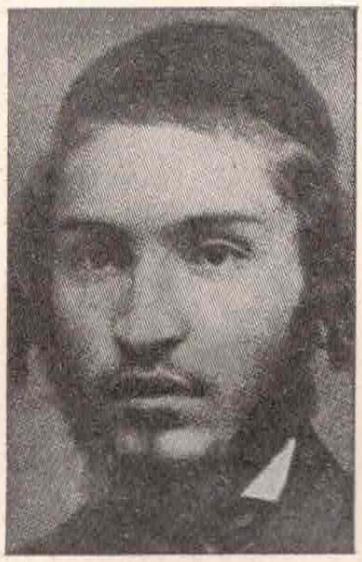

8

9

Bodemverbonden boerenvolk

Divide et impera —

gedachten van een oudheidkundige over het Germanenrijk.

De nederlaag van de Romeinen in den slag in het Teutoburgerwoud (9 n.o.j.) is sindsdien in aller mond geweest. Sedert den beroemden slag bij Cannae tegen Karthago, was Rome nog niet zoo verslagen geworden. Terwijl het Romeinsche volk na Cannae nog de kracht had, in taaien opbouwarbeid de militaire nederlaag nog zóó te beperken, dat Cannae geen politieke gevolgen van verstrekkende beteekenis had, en dat Rome's macht verder groeien kon, heeft datzelfde Rome den slag in het Teutoburgerwoud niet meer kunnen herstellen. Het moest toen reeds inzien, dat een in militair opzicht vereenigd Germanje, niet te verslaan was.

Aan den Rijn was een tegenstander van het wereldrijk opgestaan, die een voortdurende geweldige bedreiging van heel de Romeinsche wereld beteekende. Toen keizer Augustus zich van den schok, die het bericht van de nederlaag veroorzaakt had, had hersteld, begon hij als behoedzaam politikus, nuchter te rekenen. Zijn tegenstanders waren boeren; de besten die er in de oude wereld te vinden waren. Hun politieke verbinding en eenheid was de gauw, op zijn best de stam, en aan een gemeenschappelijk Germanendom dachten slechts weinigen. De keizer wist, dat de Germanen in de politiek kinderen waren. Welk een geweldige macht zij vormden, wanneer zij georganiseerd waren als eenheid, wisten zij nauwelijks en daarop bouwde de keizer zijn politiek.

Divide et impera, verdeel en heersch, maak ze oneenig en beheersch ze dan! Dat was de politieke richtlijn voor zijn ambtenaren aan de noordgrens van het rijk. Divide et impera was de vloek, die sinds het jaar 9 het leven van alle Germanen overschaduwde, het was de richtlijn in alle komende tijden

voor de politiek van zijn tegenstanders.

Wisten die Germanen dan toenmaals niets van de geweldige macht die zij vertegenwoordigden? Zeker wel. Er waren mannen, die, alvorens zij de leiding van hun volk op zich namen, in de wereld hadden rondgezien, die Rome, zijn macht, maar ook zijn zwakheid kenden. Drie wil ik slechts noemen: Herman de Cherusker, Marbod de Markoman en Claudius de Bataaf.

Herman de Cherusker was het, die den Romeinen de nederlaag in het Teutoburgerwoud bezorgde. Toen hij echter daarna aan het werk ging, de overwinning verder uit te buiten, werd hij een slachtoffer van de politieke intriges van Rome. Het divide et impera behaalde de overwinning over Herman's plannen van een vereend Germanenrijk. Door duizend kanaaltjes druppelde het gif van verdachtmaking tegen hem in de Germaansche volken en werd het verbreid door Romeinsche handelaren. „Herman wil u de vrijheid nemen; hij wil voortdurenden oorlog met Rome; nooit zult gij weer in vrede uwe akkers bebouwen, hij wil uw koning, uw tyran, worden, u onder zijn juk dwingen." Zoo ging het heimelijk van boerderij tot boerderij. Hij, die Tacitus zelfs den bevrijder van Germanje noemde, de held, hij werd door zijn eigen mannen gedood. Rome was de aanstichter.

Marbod de Markoman gelukte het koning der Markomannen te worden. In zijn jeugd een dapper aanvoerder en veldheer, in zijn ouderdom een geslepen politikus, sloten zich ook andere Germanenvolken bij hem aan. Weldra heerschte hij over een Germaansch rijk, dat van de Donau tot de Oostzee reikte.

Daar zond Herman de Cherusker hem den kop van Varus (den Romeinschen aanvoerder in het Teutoburgerwoud) en daarbij den oproep, nu ook tegen Rome los te slaan. Maar de Romeinsche gezant aan het hof van Marbod fluisterde hem in: „Herman wil uw macht zich ten nutte maken om de Germanen te kunnen beheerschen. Wanneer gij Rome zult hebben verslagen, zal ook uw uur geslagen hebben. Herman zal u uit den weg laten ruimen." Het gif werkte maar al te goed: in een verbitterden veldslag, die geen beslissing bracht, stonden Marbod en Herman tegenover elkaar! De diplomatie van Rome kon tevreden zijn: divide et impera. Een vereend Germanje bleef het ideaal van enkele weinigen, Rome had overwonnen, zonder er één soldaat voor op te offeren. De Rijksgedachte was verstikt.

Het zou 150 jaar duren — toen kwam **Claudius de Bataaf.** Het lot van Rome hing als aan een zijden draad. Civilis — die wij alleen met zijn romeinschen naam kennen — was heer en meester aan den Rijn, vanaf de monding tot aan Bazel. Zijn invloed reikte tot ver in Gallië. Ook nu bleef de geheime diplomatie niet stil zitten. Handelaren kwamen en gingen; wantrouwen werd gezaaid en dit zaad kwam op in den slag bij Trier. Civilis werd verslagen, door de Galliërs op het laatste oogenblik verraden. De Romeinsche veldheer Cerealis, stootte door tot in het land der Bataven. Daar liet hij de geheele oogst van het boerenvolk vernietigen, uitgezonderd op de landerijen van Civilis. Toen werd het praatje verspreid: „Civilis en Cerealis weten beide daarvan! Ziet zijn velden, terwijl de uwen smeulen, zoover het oog reikt." Wat het Romeinsche zwaard nog niet had vermocht, dat vermocht verdachtmaking. Civilis was niet meer zeker van zijn volk en sloot een slappe vrede en was aan het eind van zijn macht en grootheid: divide et impera.

Het is een oude geschiedenis, dat naarmate een volk ondeugdelijker met de wapenen wordt, het geraffineerder in de diplomatie wordt, bij het instandhouden van zijn bezit. Wij zien het heden aan Engeland. Precies zoo was het met het laatste Romeinsche rijk. Met onvergelijkelijke handigheid worden de Germaansche volken tegen elkaar uitgespeeld. Het verouderende Rome behoefde zich zelf niet eens meer te verdedigen! Vele Germaansche stammen kregen akkerland binnen de grenzen van het rijk, opdat zij deze grensgebieden van Rome tegen hun eigen broedervolken zouden verdedigen. Ja, het kwam zelfs voor, dat een Romeinsch veldheer van Germaansche afkomst, een leger tegen zijn eigen landslieden aanvoerde, zooals de Vandaal Stilicho.

Temidden van het Germaansche volk echter, greep op de lange winteravonden, als alles om het vuur zat, de zanger in de snaren en zong het lied der helden. Dichterlijk werd de stof gevormd en steeds weer omgedicht, het lied van den Cherusker, van Civilis, en door alles klonk het beginnend verlangen naar een Rijk der Germanen. Vormloos nog, want niemand wist hoe het Rijk in vervulling zou gaan, niemand dezer boerenkrijgers van toen.

Toen kwam de z.g. volksverhuizingstijd. Vermolmd van binnen en van buiten, zakte het oude Rome ineen, getroffen door

de zwaardslagen der Germanen. Omstreeks 500 n.o.j. was het heele toenmalige Europa Germaansch bezit. Slechts aan de Oostpunt hield het Grieksche Oost-Romeinsche rijk nog stand. De Rijksgedachte der Germanen kon verwezenlijkt worden.

Maar — al was het rijk der Romeinen ook verslagen, de Romeinsche rijksidee leefde nog. Zij leefde in twee geesten. In den geest van den grooten Oostgooth **Theoderik,** die in Ravenna zijn residentie had opgeslagen en in den geest van een Romein, den **bisschop van Rome,** die de leer van Paulus predikte, en die ook de erfenis van het oude wereldlijke Rome erfde: divide et impera. De christenheid was in die dagen gespleten in twee vijandige groepen. De Oostgothen en alle Germanen van het Zuiden (in tegenstelling met de Franken en het Noorden, dat heidensch was gebleven) waren aanhangers van de leer, die naar bisschop Arius de Ariaansche is genoemd en die ontkende, dat Christus gelijk aan God was. Zij zagen in Christus den eersten volgman Gods, naar Germaansche voorstelling. De Romeinen en inheemsche volken van het West-Romeinsche rijk, waren aanhangers van de leer van bisschop Athanasius, die de Drie-eenheid predikte. Op het concilie van Nicea was de leer van Arius als ketterij veroordeeld. Zoo waren dan de gekerstende Germanen van het Zuiden in de oogen van Rome erger dan heidenen: het waren ketters!

De Germanen heerschten in het Zuiden als dunne bovenlaag over een bevolking die luisterde naar den bisschop van Rome en deze speelde hen tegen de overheerschende ketters uit, tegen de Oostgothen. En al had Theoderik ook nog zoo goede verdragen met andere Germanenvorsten gesloten, met als einddoel een groot Germaansch wereldrijk, alles moest op den duur teniet gaan door de taktiek van den bisschop van Rome, die de kerkelijk aan hem gebonden bevolking opruide tegen hun vorsten. Vooral de lagere clerus ontplooide een groote bedrijvigheid op dit gebied. Divide et impera.

Toen Theoderik stierf, werden van den kant der kerk de schandelijkste geruchten over zijn dood verspreid. Het onschuldigste was nog, dat hij op een jachtpartij, rijdend op een zwart ros, door den duivel naar de hel was ontvoerd.

Op de lange winteravonden echter zong de bard in Germaansche gouwen een nieuw heldenlied, het lied van „Diderik van Bern".

Nog ten tijde van Theoderik was er een andere Germaan die boven zijn tijd uitstak en die ook aan een wereldrijk dacht, **Chlodwig de Frank,** uit het geslacht der Merowingers. Oud

was dit geslacht der Merowingers of Mervingers. Volgens de sage waren zij reeds gauwvorsten der Saliërs, toen deze nog een onbeteekenend Germaansch volk aan de oevers van de IJssel waren. Onder hun leiding waren deze Salische Franken veroverend Gallië binnen getrokken. Doch welk een tegenstelling van Theoderik! Chlodwig was een kind uit het huwelijk tusschen den Salischen koning Childerik en de Thüringsche koningin Basena, een huwelijk dat uit echtbreuk was ontstaan. Het moreele pijl van dit huwelijk weerspiegelde zich in den zoon: door sluipmoord, verraad, ja zelfs door broedermoord vergrootte hij zijn Frankisch rijk ten koste van andere Germaansche stammen. Wat Theoderik door verstandig overleg en onderhandelingen had willen bereiken, gelukte aan Chlodwig en zijn opvolgers door middel van het zwaard en de bijl van den beul. Het zwaarste was de onderdrukking van de Alamannen. In een bloedigen slag, die hij schier verloren had, deed hij als heiden de gelofte, christen te worden, wanneer hem de overwinning ten deel zou vallen. En hij overwon. Zoo verhaalt de sage. In werkelijkheid hebben de Arianen zoowel als Rome hem aan hun kant trachten te krijgen. Hij liet zich te Reims doopen en met hem 300 edele Franken. Klaarblijkelijk had deze Frank den invloed van den bisschop van Rome duidelijk herkend aan het voorbeeld der Germaansche rijken in het Zuiden. Dezen invloed neutraliseerde hij door zelf Roomsch katholiek te worden.

Als aanhanger van de Roomsche kerk kon hij het wagen, een jaar na zijn doop een kruistocht tegen de toenmaals in Zuid-Frankrijk levende Westgothen te prediken, om hen daarna te verslaan. Inwendig merken wij weinig van het christendom van hem of zijn opvolgers. Moord, verraad en wellust blijven schering en inslag. Door ontaarding ging het geslacht der Merowingers te gronde. Chlodwig, de eerste Germaansche Roomsch katholieke koning, werd heilig verklaard.

Maar de Rijksgedachte der Germanen was op weg. Het Romeinsche wereldrijk van weleer gold als stralend voorbeeld. Onder de machtige hand van **Karel de Groote**, de Frankenkoning, ontstond het „Heilige Roomsche Rijk van Duitsche natie" en de bisschop van Rome gaf er zijn zegen aan. Hij moest het doen, want zijn rijk, dat natuurlijk niet „van deze aarde" was, had de sterke hand van een keizer en het scherpe zwaard van Germanen van noode. Want het Oost-Romeinsche rijk had een eigen kerkorganisatie, het Grieksch Katholicisme en was voor hem verloren gegaan. Bovendien ontnamen hem

de Moren met hun kromsabels bisdom na bisdom weg. Nadat dit gevaar echter bezworen was, kwam ook de oude richtlijn van het divide et impera weer boven. Den bisschop van Rome was het te gering alleen maar heer van de wereldkerk te zijn, hij wilde ook heer der wereld worden.

Intusschen was het Frankenrijk uiteengevallen en werd de Rijksgedachte voortgezet door dat deel, waarvan de Saksen de kern uitmaakten. Doch op den duur kwam ook daar het divide et impera de ontwikkeling storen. De Duitsche bisschoppen, die eens door den keizer werden benoemd, wilde de bisschop van Rome, de paus, nu zelf benoemen. Zoo ontstond een staat in den staat, een staat met vreemde heeren, die vreemde belangen hadden.

De reformatie van Luther bracht geen verandering. Wel had de curie veel van haar aanzien ingeboet, doch nu nam Frankrijk het divide et impera over. De dertigjarige oorlog woedde en bracht 9/10 der bevolking om. De vrede was het werk van een kardinaal.

Het Rijk viel uiteen. Het divide et impera scheen meer dan ooit te hebben gezegevierd.

Toen Napoleon kwam was er geen Rijk meer, het was slechts schijn.

Bismarck kwam en hij schiep weer een Rijk, het tweede Rijk, maar de „Kulturkampf" van het politiek katholicisme zorgde wel voor de inachtneming van de richtlijn: divide et impera. Ook Frankrijk deed ijverig mee en als derde in den bond der vijanden trad het Jodendom naar voren.

1500 jaren zijn verstreken sinds den eersten droom van een Germaansch Rijk. Toen werd het derde Rijk geboren. Nauwelijks wilde het zich ontplooien, of het werd gewikkeld in een strijd op leven en dood, den geweldigsten aller tijden. En toch is het in wording. Wij allen gelooven er aan, maar als strijders moeten wij zijn vijanden en hun methoden onderkennen.

De geschiedenis heeft ze ons geleerd.

De tegenstanders der Germanen waren steeds die machten, die naar wereldmacht streefden; zij zullen het ook blijven, tot zij vernietigd of weerloos zullen zijn.

Hun strijdwijze is steeds dezelfde gebleven: divide et impera. Maak ze oneenig en heersch over hen. Eerst na 1500 hebben wij den vloek onderkend, zien wij scherp wat gebeurde en zullen wij dien ten niet doen.

Weet gij nu, kameraad, waarom het gaat?

Prof. W. VON STOKAR J. C. N

De bron des levens

De bron van alle leven is het gezin; uit zijn schoot komt bij Noordras-volken het leven voort en voor hen is dit vanzelfsprekend. Ook bij ons Germanen. Wij kennen niet den mannenbond, die zich tegenover de vrouwen van den stam stelt, met eigen leven en gebruiken; ons verleden kende de ordening der **sibben** en andere vormen waren ontaardingsverschijnselen.

Het sibbenverband waakte voor het zuiver houden van het ras en ook wij hebben deze waarden weer teruggevonden, hoezeer zij ook in vergetelheid geraakten door vreemde invloeden. Adolf Hitler, de Leider aller Germanen, brengt ons weer op het rechte spoor, in nieuwe vormen, voor nieuwen tijd. Wij willen spreken van **„Lebensborn"** — dat is „Bron des levens" — welke een dezer nieuwe vormen is, een schepping van den Reichsführer SS, Heinrich Himmler, waaruit zoo duidelijk onze opvatting over moeder en kind spreekt als ook over de plichten van den man.

„De Lebensborn" is de naam eener gemeenschap, welke de Reichsführer SS in Duitschland in het leven geroepen heeft, ter verpleging en bescherming van de levensbron, moeder en kind. Want met moeder en kind staat of valt de zin van onzen strijd.

Wanneer wij op het onstuimig voorwaarts stormen van onze wereldbeschouwing en de overwinning onzer wapenen niet de zege van het kind zouden kunnen laten volgen, dan ware al ons worstelen zinloos en doelloos, want dan zouden in de toekomst alle met zoo groote offers veroverde stellingen door gebrek aan nakomelingen, dus door volksche zwakte, weder verloren gaan.

Wij hebben ingezien, dat slechts een stijgend geboortecijfer aan de Germaansche wereld een overwinning op het tegen ons oprukkende vreemde kan verzekeren. De wil om kinderen te hebben zal weer de grondslag van ieder toekomstig huwelijk moeten vormen.

„Lebensborn" is een gemeenschap, die zich ten doel stelt, hulp te bieden, waar het gaat om een moeder en kind van goed, erfgezond bloed, waar hulp van noode is.

De hulp der vereeniging „Lebensborn" strekt zich dus niet uitsluitend uit tot kinderen uit wettige huwelijken geboren,

maar houdt zich ook bezig met goed bloed, dat „onwettig" ter wereld komt. Voor ons is het moederschap van edel bloed heilig en wij keeren ons tegen alle verouderde en benepen opvattingen, en wenschen moeders, die aan ons volk nieuw leven van edel bloed schenken, te behoeden voor ongeluk, gemeenheid en laagheid. Zij dragen haar last en moeite evengoed als een soldaat aan het front.

Met blijdschap zal ook de Nederlandsche ᛋᛋ-man „Lebensborn" hooren, met dankbaarheid zullen ook wij er toe bijdragen, dat kinderen van goed ras voor de Germaansche gemeenschap behouden blijven, bovenal nu, nu de oorlog zooveel offers, juist van het beste bloed, vergt. Wij willen kinderen; wij willen ook, dat waar kinderen zijn, voor stoffelijke nood geen plaats is.

Lebensborn

Op 13 September 1936 is de vereeniging „Lebensborn" door den Reichsführer ᛋᛋ opgericht, op grond van den volgenden order, die van een vooruitzienden blik getuigt:

Stichting van de vereeniging „Lebensborn, e. V."

Reeds in mijn schrijven van 13 December 1934 heb ik alle ᛋᛋ-Führer er op gewezen, dat wij allen tevergeefs gestreden hebben, wanneer wij aan de politieke overwinning niet de overwinning der geboorten van het goede bloed toevoegen.

Het vraagstuk van veel kinderen is geen persoonlijke aangelegenheid van den enkeling, maar plicht tegenover zijn voorvaderen en ons volk.

De ᛋᛋ heeft door de verlovings- en huwelijkswet van December 1931 reeds lang den eersten stap gedaan. Het tot stand brengen van goede huwelijken is echter doelloos, wanneer er geen talrijk nakroost uit voortkomt. Ik verwacht, dat ook hier de ᛋᛋ en in het bijzonder het ᛋᛋ-Führerkorps in deze het voorbeeld zal geven.

Als het minimum-aantal kinderen uit een goed en gezond huwelijk worden vier kinderen vereischt. Mochten door een ongelukkigen samenloop van omstandigheden aan het huwelijk eigen kinderen ontzegd worden, dan moet in dit geval iedere ᛋᛋ-Führer kinderen, die uit een oogpunt van ras en erfgezondheid waardevol zijn, aannemen, hen in nationaal-socia-

listischen geest opvoeden en hen een opleiding doen genieten, welke overeenkomt met hun bekwaamheden.

Voor het uitkiezen en de toewijzing van geschikte kinderen staat de ᛋᛋ-Führer de vereeniging „Lebensborn e.V." ter beschikking, welke onder mijn persoonlijke leiding staat en een onderdeel vormt van het R.u.S.-Hauptamt en welke tot taak heeft:

1. Kinderrijke gezinnen, die uit een oogpunt van ras en erfgezondheid van belang zijn, te ondersteunen.

2. Aanstaande moeders, die uit een oogpunt van ras en erfgezondheid van belang zijn, een verblijf te verschaffen en te verzorgen, van wie na zorgvuldig onderzoek der eigen familie en van de familie van den verwekker door het R.u.S.-Hauptamt aan te nemen is, dat kinderen van even hoog gehalte ter wereld komen.

3. Voor de kinderen te zorgen.

4. Voor de moeders der kinderen te zorgen.

Voor alle Führer, die aan een Hauptamt verbonden zijn, is het eereplicht, lid der vereeniging „Lebensborn e.V." te worden. De aanmelding I voor het lidmaatschap dient voor 23 September 1936 te geschieden.

Het bedrag der ᛋᛋ-Führer die aan een Hauptamt verbonden zijn, te beginnen met Hauptsturmführer, is in bijgaande contributietabellen vastgelegd.

ᛋᛋ-Unter- en Obersturmführer, die hauptamtlich zijn aangesteld, betalen onverschillig hun leeftijd, maandelijks een minimum--contributie van 1 RM., van niet hauptamtlich aangestelde ᛋᛋ-Führer alsook van alle ᛋᛋ-Mannen verwacht ik, dat zij op eenigerlei wijze in staat zullen zijn, onder betaling van een contributie overeenkomstig hun inkomen, lid van den „Lebensborn e.V." te worden en zoo op kameraadschappelijke wijze mede te helpen, de lasten van dit werk te dragen, en daarmede de gedachte der sibbe-gemeenschap der ᛋᛋ op dit gebied practisch te verwezenlijken. De Führer der eenheden hebben zoowel de aan hen ondergeschikte ᛋᛋ-Führer alsook de ᛋᛋ-Mannen van dezen order op gepaste wijze in kennis te stellen. Voor het werven van leden van de vereeniging „Lebensborn e.V." zullen de Einheitsführer persoonlijk hebben te zorgen. Niet aan een Hauptamt verbonden ᛋᛋ-Führer en ᛋᛋ-Mannen kunnen het aanmeldingsformulier II invullen en

dit aan de vereeniging „Lebensborn e.V." tot 1 October toezenden.

Over het slagen van mijn oproep zal ik persoonlijk een onderzoek instellen.

Moge iedere ᛋᛋ-Führer zich steeds voor oogen houden, dat ons in den tijd van onzen strijd slechts offers van persoonlijken en stoffelijken aard voorwaarts hebben gebracht en dat ook de verdere opbouw in Duitschland voor honderden, zelfs voor duizenden jaren, onmogelijk wordt, wanneer niet ieder van ons bereid is, ook verder zijn vanzelfsprekenden plicht te doen.

De Reichsführer ᛋᛋ,
w.g. HEINRICH HIMMLER

Het rasvraagstuk en de kerken

Een vraag die ons dikwijls wordt gesteld is deze: laten de opvattingen van de ᛋᛋ omtrent ras zich met de christelijke leer vereenigen?

Ons antwoord kan dit zijn: Ras **beleven** wij als een gegeven werkelijkheid, waaraan wij niet twijfelen en die wij niet laten wegredeneeren. Wat de **wetenschap** omtrent afstamming van den mensch, erfelijkheid en rasvorming weet en ten deele ook proefondervindelijk bewijst, behoeven wij niet in twijfel te trekken.

In hoeverre dit beleven en dit weten nu met **dogma's** en leerstellingen van de kerken in conflict komt, is voor ons niet van het eerste belang.

Toen onze Germaansche wetenschap ontdekte (wat vóór ons de Grieken al wisten!) dat de aarde rond was en om de zon draaide, was dit wetenschappelijk inzicht ook onvereenigbaar met wat de kerk leerde. De kerk had langen tijd noodig om zich aan te passen, deed het met tegenzin, maar heden ten dage brengt het geen „gewetensconflicten" meer en worden er geen menschen om verbrand, of boeken op de index geplaatst.

Zoo zal het met de rasvraagstukken ook gaan. **Wij** behoeven geen compromis te sluiten en zijn het ook allerminst van plan!

J. C. N.

DE WIKINGEN IN RUSLAND (slot)

De drang naar de verte.

Hoe dicht de Wikingbevolking van deze Baltische en Witrussische streken geweest is, kan men niet met zekerheid vaststellen. Heel gering kan zij echter nauwelijks geweest zijn. Bij Gnesdowo, 7 km ten Westen van Smolensk, heeft men nog heden niet minder dan 3800 Wiking grafheuvels kunnen vaststellen. Men heeft daar ook resten van huizen der Wikingen gevonden. Er is echter geen sprake geweest van een landname in grooten stijl, zooals boeren dat doen. Het gebied, waarover de gebieders van het Gardarijk heerschten, omvatte meer dan 400.000 km^2. Zelfs als wij aannemen, dat dit uitgestrekte gebied slechts een dunne Slavische bevolking heeft gehad, dan nog zou een Noordsche boeren-kolonisatie, zooals wij die uit het Engeland van den Wikingtijd kennen, langen tijd en omvangrijke volksverhuizingen uit het Noorden vereischt hebben, zulke groote volksverhuizingen, dat zij de grenzen van het mogelijke overschreden. In ieder geval schijnen de Noormannen nog een zeer afgezonderd bestaan binnen de burchten geleid te hebben. Het latere onderzoek heeft kunnen aantoonen, dat zeer vele plaatsnamen in het geheele gebied van Wit-Rusland van Noorschen oorsprong zijn. Rivieren en streken dragen Noorsche mannennamen uit den Wikingtijd.

De Noormannen, die in het Oostelijke gebied op „Wiking" gingen (tochten ondernamen), waren geen kolonisatoren, doch in de eerste plaats z.g. „langtrekkers", d.w.z. kooplieden, die in verre landen handel dreven. De Noordras drang naar de verte zou het lot van het Gardarijk bepalen. Van de burcht Aldeigiu uit voeren koene en ondernemende mannen reeds tegen het einde van de 8e of aan het begin van de 9e eeuw den Dnjepr af, tot de warmere en rijkere kusten van de Zwarte zee, en van hieruit verder naar de keizerstad van den Gouden Hoorn, die de Grieken Byzantium, de Noordlanders Miklagaard noemden, d.w.z. de groote of misschien nog juister de stralende stad. Zij kwamen als vreedzame gasten. Zij wilden waren en goud verwerven. Doch reeds enkele jaren na de stichting van Holmgaard, nog voordat de politieke verhoudingen in het Noordelijke rijk gevestigd waren, trokken twee Wikingenleiders op naar de Oekraïne. Zij heetten Askold en Dir, en zij slaagden er in, **Kiew**, de Slavische handelsstad aan den middenloop van den Dnjepr te veroveren en hier hun

heerschappij te grondvesten, die voor de latere geschiedenis van Rusland van nog grootere beteekenis zou worden dan het Noordelijke Gardarijk. Het is waarschijnlijk, dat niet Rurik, de heerscher in Holmgaard, zijn heerschappij tot Kiew wenschte uit te breiden, doch dat Askold en Dir uit eigen beweging handelden. Zulk een eigenmachtigheid is geenszins ongewoon. De Wikingleiders handelden immers niet volgens een gemeenschappelijk plan, evenmin als er achter hun krijgstochten een rijksmacht stond. In ieder geval is het eigenaardig, dat de volkskracht uit het Noorden juist in de jaren omstreeks 860 zoowel in het Westen als ook in het Oosten een aanval onderneemt, die geheel Europa als twee geweldige vangarmen omspant. In deze 10 jaren bond Olaf, de Wiking heerscher in Dublin, den strijd om Schotland aan. In 867 namen de Deensche Wikingen onder koning Halfdan voor het eerst het land der Northumbren in duurzaam bezit en beploegden en bezaaiden het. In het Seinegebied woedden de gevechten om Parijs, en geheel Frankrijk had vreeselijk te lijden onder de Noormannentochten. In de Middellandsche Zee drongen de scharen van Hasting door tot de steden in Noord-Italië, en ook in het gebied van het Oosten ondernamen de Wikingenleiders in deze 10 jaren de grootste daden. Askold en Dir bezetten Kiew. Einde 860 wierpen hun vlooten het anker uit voor de poorten van Byzantium.

De Wikingen voor Byzantium.

De Wikingaanval was voor de keizerstad een zeer onaangename verrassing. De keizer zelf streed met zijn legers tegen de Arabieren, zoodat de Wikingen, zonder op noemenswaardigen tegenstand te stuiten, de rijke omgeving der stad konden plunderen. De bevolking werd door ontzetting aangegrepen, en de ontstelde menschen baden in de vele kerken der groote stad om bevrijding van den toorn der Noormannen. Wanneer wij ons op de Grieksche overlevering mogen verlaten, dan hebben de kerkheiligen ook de gebeden der geloovigen verhoord. In een processie moeten de heilige kleederen der Moeder Gods naar het water van den Gouden Hoorn gebracht zijn, waarop er een ontzaglijke storm moet zijn opgestoken, die de vloot der Wikingen vernietigde. Slechts weinige mannen der bezetting moeten het leven hebben kunnen redden. Achter dit wonder verbergt zich waarschijnlijk de nuchtere werkelijkheid, dat de Wikingleiders het plan opgaven, om de sterke vestingwerken der stad te bestor-

men en er mede tevreden waren, dat zij, rijk met buit beladen, naar Kiew konden terugkeeren.

Hoewel de Russische kroniek van nog meer en zelfs nog grootere aanvallen op Byzantium in het begin der 10e eeuw vertelt, — aanvallen, die ondanks de macht van geweldige vlooten, die wel 2000 schepen sterk geweest moeten zijn, niet tot een verovering der keizerstad door de Noormannen leidden, — toch heeft het onderzoek gemeend te moeten aannemen, dat deze krijgstochten een sage zijn. In ieder geval staat vast, dat de politiek der heerschers van Kiew tegenover Byzantium juist in het begin der 10e eeuw een ander, en wel doelbewuster karakter kreeg. Het schijnt, dat den Wikingen gebleken is, dat het belangrijkste voor hen niet de verovering der keizerstad of de plundering van haar rijkdommen was, doch het verkrijgen van een zekere en groote handelsvrijheid in het Oostromeinsche Rijk. Daarom streefde de heerscher van Kiew er naar, tot vrede en overeenkomst met zijn machtige naburen te komen. Wanneer hij zich met militaire acties heeft ingelaten, dan hebben deze zeker slechts het doel gehad, aan den wensch op een vreedzame overeenkomst met den keizer grooteren nadruk te verleenen.

Deze verandering in de politiek hangt er mee samen, dat de heerschappij in het rijk van den Dnjepr overgenomen was door een schare Noormannen, die uit Holmgaard gekomen waren, en onder leiding van Helge Kiew veroverd en Askold en Dir gedood hadden.

Het Wikingrijk op het hoogtepunt van zijn macht.

Helge volbracht met dezen tocht een daad van de grootste geschiedkundige beteekenis; want van nu af waren het rijk in Holmgaard en het rijk in Kiew met elkander verbonden. Het is moeilijk, de grenzen van dit groote rijk vast te stellen. Misschien zijn zijn grenzen heelemaal niet bijster vast geweest. Het rijk strekte zich uit van de Finsche bocht en het merengebied in het Noorden tot aan de zwarte aarde der Oekraïne in het Zuiden. In het Oosten strekte deze heerschappij zich uit tot aan den bovenloop van de Wolga en den Dond, en naar het Westen tot de grenzen der Baltische staten, en ook tot den Boeg en den Dnjestr. Door zegerijke veldtochten maakte Helge de tot nu toe onafhankelijke Slavische volkeren in de Oekraïne en deelen van het Wolgagebied aan zich schatplichtig. Overal aan de rivieren, die de levensaderen van het rijk vormden, bouwde hij burchten, waarin hij bezettingen legde.

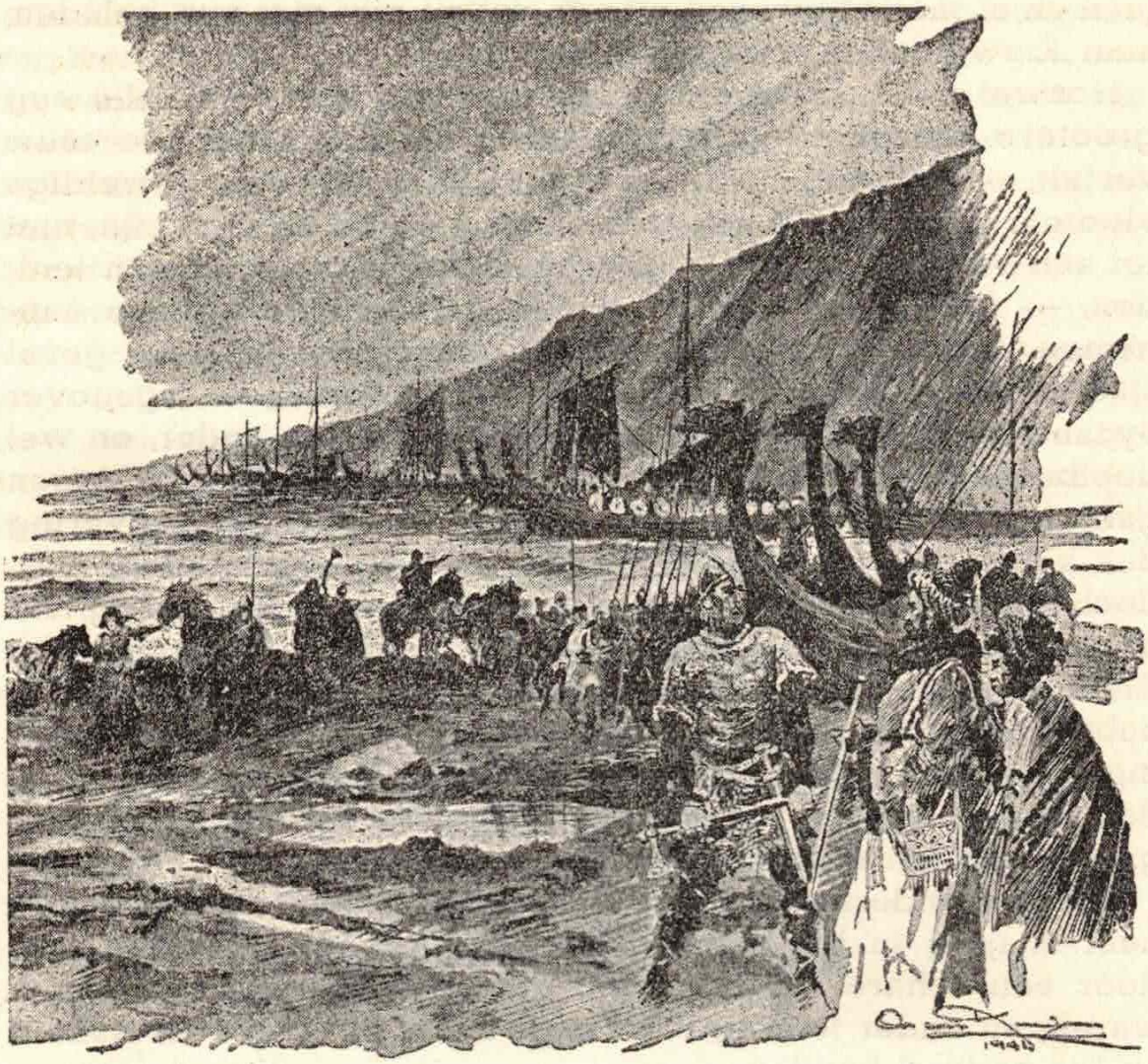

Eenige der belangrijkste middelpunten der Wikingmacht waren Tschernigow en Perejaslaw. Door deze burchten hield Helge de onderworpen volkeren in toom; nog belangrijker was echter, dat hij hierdoor volkomen den handel op de waterwegen beheerschte. De inkomsten uit den handel vormden den financiëelen grondslag van zijn vorstelijke macht. Zij gaven hem de middelen voor de bezoldiging van zijn groote volgmanschap, die in het Waregarijk de „Druschina" genoemd werd. Kiew werd de hoofdstad van het rijk. Na de verovering der stad moet Helge volgens het bericht uit Nestor gezegd hebben, „deze stad moet de moeder der Russische steden zijn". Voor langen tijd had Holmgaard zijn beteekenis als leidende stad verloren. Zij moest zelfs een jaarlijksche, hoewel zeer geringe, som aan haar machtige plaatsvervangster betalen. Doch niet slechts de hoofdstad van het rijk werd van het Noorden naar het Zuiden verlegd, maar het geheele rijk trok zich in zijn geheel van de wereld in het Noorden terug

en kwam in nauwer verband te staan met dat gedeelte der kultuur van de Middellandsche Zee, dat het meest het stempel van Voor-Azië droeg. Misschien heeft geen der Wikingen in het Oosten van Europa grootere daden volbracht dan Helge, die het geheele Waregarijk onder zijn macht bracht. Doch dezelfde Helge leidde ook het nauwe contact met Byzantium in, dat gedurende al de volgende eeuwen voor het lot van Rusland veel meer gewicht in de schaal zou leggen, dan de Noordsche invloed.

Men moet aannemen, dat Helge zelf zich niet van de gevolgen der door hem ingeleide buitenlandsche politiek bewust is geweest, namelijk, dat deze buitenlandsche politiek het geheele Oostelijke gebied volkom enafhankelijk zou maken van de Grieksche kerk en daarmede tot de geestelijke ontbinding van het Russenrijk der Wikingen zou leiden. Waar hij naar streefde, was, dat de keizer zou erkennen, dat het rijk in Kiew op gelijken voet stond met het keizerrijk. Dit doel bereikte hij, toen hij met den keizer in het jaar 911 een plechtig vriendschapsverdrag sloot, in hetzelfde jaar, dat Rollo heer van Normandië werd en met het Fransche rijk vrede sloot. In dit verdrag, dat in rood schrift op twee stukken perkament werd opgesteld, wordt gezegd, dat er van nu af tusschen Noormannen en Grieken eeuwige vrede zal heerschen. Byzantium belooft zijn poorten voor den Dnjepr-handel te openen en den vreemden Wikingkooplieden iedere denkbare hulp en bescherming te verleenen.

De heerscher in Kiew kon uiterst tevreden zijn met de practische voorwaarden voor de uitwisseling van waren en voor de gastvriendschap, die dit vergelijk hem bood. Hij van zijn kant had daarentegen den machtigen buren geen enkele politieke concessie gedaan, die hem in zijn macht beknotte. De gezanten van Helge zwoeren de bepalingen na te komen naar Noordsche zede bij hun wapens. Met het oog op de vele Slavische en Finsche krijgslieden in het leger van Helge werden echter ook de dondergod Perun en de herdersgod Wolos aangeroepen. De keizer zwoer den vrede bij het Christelijke kruis. Twee werelden, verschillend van bloed en geest, ontmoetten elkander hier, om zich met elkaar te verzoenen, doch geen van tweeën gaf zijn eigen aard op. Desondanks werd dit verdrag van 911 een der noodlottigste, misschien zelfs **de** noodlottigste beslissing in de duizendjarige geschiedenis van Rusland.

De Russische overlevering noemt Helge den „toovenaar", en wil daarmede waarschijnlijk den sterken indruk weergeven, dien zijn machtige persoonlijkheid op zijn tijdgenooten heeft gemaakt. Een reuzenwerk had hij volbracht. Het rijk, waarover hij heerschte, omvatte alle deelen van Rusland, die in de volgende eeuwen de verhouding van Rusland tegenover Europa bepaald hebben. Wanneer een Noordsche heerschappij in deze streken duurzaam zou zijn geweest, dan had zij Europa een volkomen bescherming tegen aanvallen uit Azië en tegen de ontbindende krachten geboden, die in de natuur van den Slavischen mensch verborgen liggen. Nog in het begin der 10e eeuw schijnt alles er op te wijzen, dat dit geweldige rijk onder Wikingleiding een oplossing van het probleem van Oost-Europa is, die de meest veelbelovende mogelijkheden voor de toekomst in zich droeg. De heerscher in Kiew slaagde er in, zijn macht tegenover het Wolgagebied en ook tegenover de wilde stammen aan de Witte Zee te handhaven. De handel tusschen de volkeren aan de Oostzee en de Oriënt bloeide, Kiew werd rijk en stralend, een Noordsch Miklagaard. Een Arabisch schrijver, die omstreeks 940 schreef, noemt de Zwarte Zee zelfs „de Russische Zee"; daar niemand anders dan de Russen (d.w.z. de Noormannen) op deze zee voeren. Ten tijde van Helge was de handel op den Dnjepr geheel en al in handen van de Noormannen. Op den Wolgahandel oefenden zij ook verder een buitengewoon grooten invloed uit. Met de lust tot overdrijving, die de berichten der Oosterlingen over de mannen uit het Noorden kenmerkt, vertelt een van hen, dat zij zich in het jaar 913 op de Kaspische Zee met een vloot van niet minder dan 500 schepen hadden vertoond. Hoe groot hun macht in het Dnjepr-rijk geweest is, kunnen wij heden niet nauwkeurig schatten. Het is mogelijk, dat zij belangrijk grooter was, dan het steeds voorzichtige onderzoek wil aannemen. In ieder geval hebben de Noorder volkeren in een der volgende eeuwen nauwelijks een grootere daad volbracht, dan de grondvesting van dit Russische groote rijk. Nog tot de Novemberrevolutie in 1917 rekenden de Russische adellijke geslachten het zich als een eer aan, wanneer zij geloofden, hun stamboom op Rurik, den eersten heerscher van het Gardarijk, terug te kunnen voeren.

THORVALD KNUDSEN F. C. G.

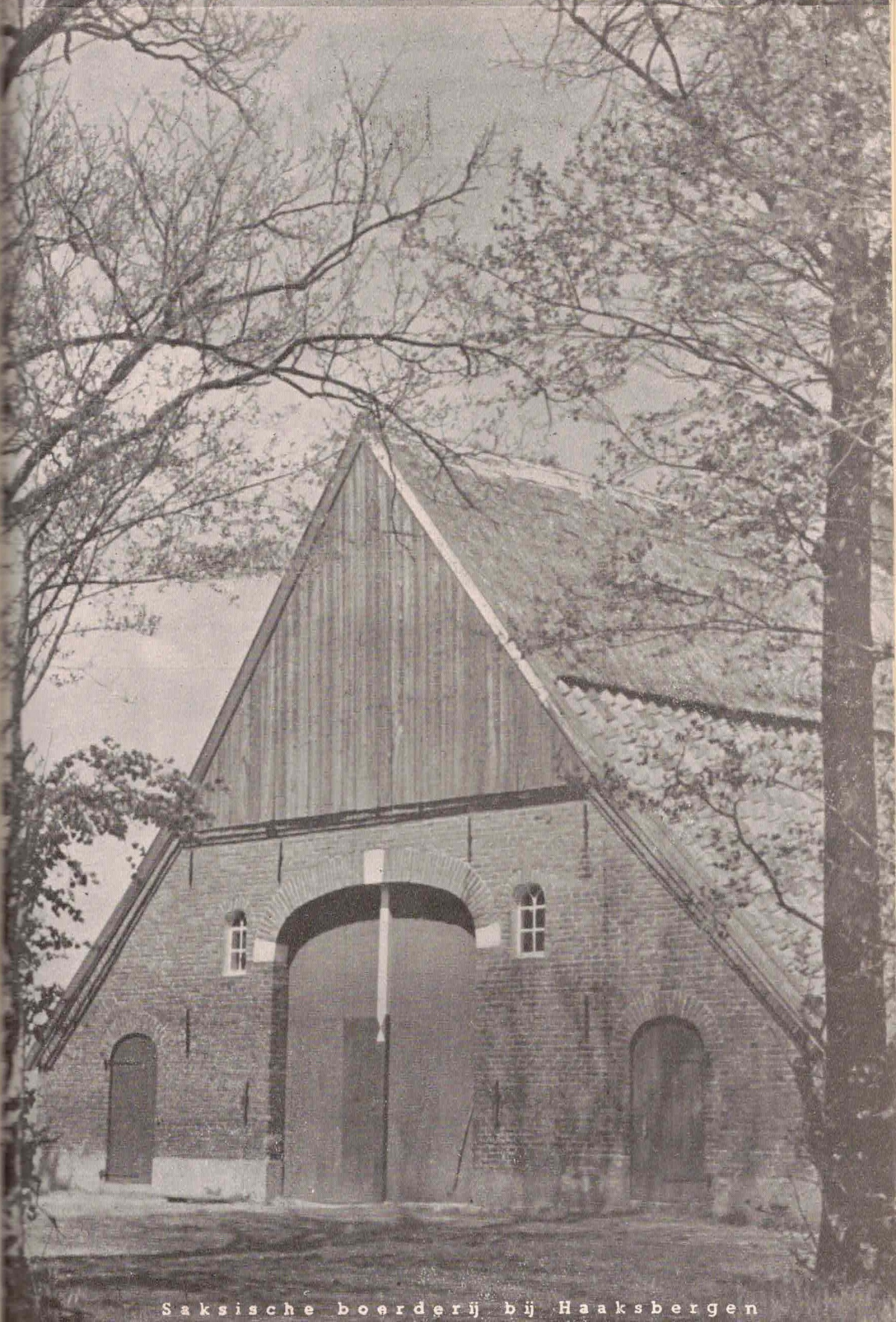

Saksische boerderij bij Haaksbergen

Friesche boerderij in Ter Zool (Frl.)
Boerderij te Staphorst

Foto's Ir. W. F. van Heemskerck Düker

Helmke von Hemmingstedt (vervolg)

Uit de roman van Hendrik Herse, „Wahr dich Garde, der Bauer kommt" gaven wij in het vorige nummer een stuk waar de hoofdfiguur. Helmke von Hemmingstedt, in haar zuivere natuurlijke grootheid naar voren kwam. Thans volgt een ander gedeelte.

DE strijd kwam naderbij.

Over de grens dreven geruchten dat de Zwarte Garde uit vroegeren dienst ontslagen was en op Dithmarschen aanrukte.

Helmke kon het op den burcht bij haar oom, den ridder Ratlov, schier niet meer uithouden. Rusteloos zwierf zij te paard in den omtrek rond.

Ridder Ratlov was dit naar den zin.

Zoodra Helmke was weggereden, liet hij de wapens uit de rustkamers te voorschijn halen en marcheerde en oefende met zijn knechten op het voorplein van den burcht. Het uur der wrake was voor hem gekomen. Dan donderden de hoefslagen over het plein en wervelden de stofwolken tot boven de rieten daken omhoog. Dan versplinterden de lansen en dreunden de zwaardslagen. Tot zijn mannen hijgend van inspanning hun oefeningen staakten, de wapens weer werden opgeborgen en het zand weer geeffend werd.

Steeds weer dacht Helmke aan den kroegbaas uit Fredestede en aan de jonge vrouw op krukken, en het liet haar geen rust, voor zij met eigen oogen gezien had, hoe het hun vergaan was.

Op zekeren morgen, het was nog in Louwmaand, liet zij den vos zadelen en reed regelrecht naar Fredestede.

Zwijgend had Hennig het schoone dier uit de stal gehaald en haar in den zadel geholpen.

Ridder Ratlov had zonder een woord te spreken den jongen Dithmarscher gade geslagen, die, de derde zoon uit een boerengeslacht, zonder have of goed, bij hem sinds jaren in dienst was. Er was iets raadselachtigs in dien jongen man, iets verbeten koppigs. Hij was sterk en krachtig als hij zelf, maar slank en lenig, bewegelijker dan de boeren over het algemeen waren.

En bij de wapenoefeningen had de ridder het vooral steeds op den jongen boer gemunt. Hij voelde een stillen haat tegen hem, die steeds openlijker aan den dag trad.

De Dithmarscher bemerkte dit, en het maakte hem nog koppiger, wakkerde het stille verzet in hem nog feller aan. Donker was zijn haar en donker waren zijn bruine oogen, waarmede hij den ridder aanzag, als bestond deze niet voor hem. En toch viel er op zijn arbeid in den hof en in de stallen niet het geringste aan te merken.

— Toen Helmke dien morgen naar Fredestede was uitgereden en dus ternauwernood voor den middag weer terug kon zijn, liet Ridder Ratlov Hennig Hergen bij zich komen.

„Wat zoek je eigenlijk hier bij mij?" vroeg de oude man hem voor de zooveelste maal. „Wil je hier bij mij voor ridder studeeren, meneer de Dithmarscher?"

„Daar was geen droog brood mee te verdienen," merkte de jongen bedachtzaam op. Maar toch kon hij met dat riddergereedschap aardig goed overweg.

De ridder voelde den stillen hoon wel die in deze woorden gelegen was. De Dithmarscher noemde ridderlijke wapenen „gereedschap", een uitdrukking die men uitsluitend voor het gereedschap der handwerkers bezigde.

Overigens, vervolgde de jonge boer, wilde hij leeren, waar hij aanleg voor had.

„Welja!" riep de ridder, bulderend van het lachen, „Jonker Habenichts van de Dithmarsche moddersloot en! Fokt kikkers en mest ze vet!"

Zijn knechten begonnen te lachen en schaarden zich aan zijn zijde.

„Kent gij de moddersloot en van Dithmarschen, heer Ridder?" vroeg hem de jonge boer, zonder zich van zijn stuk te laten brengen. „Reeds menig ridder bleef erin steken, met zijn hoofd naar beneden, en kwam er niet eerder weer uit te voorschijn, voordat een lage waterstand hem boven water deed komen. En dat waren voor de kikkers in het land van Dithmarschen vette jaren!"

Men voelt hoe deze menschen reeds heimelijk als vijanden tegenover elkaar staan, men voelt hoe de storm over dit land nu reeds schier is losgebroken.

De ridder rekt zich uit.

„Dithmarscher, zullen wij een partijtje vechten?"

Hij doet een wapenknecht twee degens en twee dolken brengen.

De Dithmarscher fronst de wenkbrauwen. Dat zijn wapens waar de ridder hem tot dusver nog niet aan heeft laten komen. Het gebruik ervan kent hij slechts van aanzien en hij weet dat dit alleen niet voldoende is, om ze in een gevecht te kunnen hanteeren. De degens die gebracht worden, zijn lang en aan beide zijden geslepen. De dolken hebben breede pareerplaten met kunstig aangebrachte openingen.

De Dithmarscher neemt de wapens nieuwsgierig in de hand en weegt ze in zijn vuisten. Ze komen hem licht voor, als speelgoed.

In Dithmarschen wordt er met zwaarden, waarvan men het gevest met twee handen moet omklemmen gestreden en met zware strijdbijlen. De zwaarden hebben slechts pareerstangen en geen korven zooals deze tweesnijdende degens hier. Daar heeft men zijn twee vuisten noodig, en slaat er op los, zonder allerlei kunstige foefjes en trucjes. Het harnas moest den slag opvangen. Daar diende het voor. En de slag van een Dithmarscher kwam neer als een bijl op een os.

De ridder bemerkt wel hoe besluiteloos Hennig Hergen de lichte wapens in zijn stoere knuisten houdt. „Kijk," zegt hij, „zoo doen wij dat bij ons." Hij schermde een partij met een zijner voetknechten....

„Nu jij!" zegt de ridder een oogenblik later tegen Hennig.

„Ik zal het probeeren," antwoordt de Dithmarscher en neemt de wapens ter hand.

„Het is niet zoo moeilijk als het wel lijkt," zegt Ratlov. „Let maar goed op. Jullie Dithmarschers zijn immers verzot op vechten en klappen uitdeelen?"

De boer doet een uitval. Onstuimig en tegelijk zwaarwichtig, zooals zijn aard het meebrengt. De ongewoon lichte wapens brengen zijn geweldige lichaamskracht niet tot uiting.

Den ridder valt het niet moeielijk zijn aanval af te weeren. Maar toch doet hij alsof hem dit wel eenige moeite kost.

Nu komt de Dithmarscher wat meer los, geeft hij zich wat meer bloot ook. De ridder wordt steeds beheerschter in zijn bewegingen. Met korte vlugge wendingen, schijnbaar uitslui-

tend met zijn polsen, weert hij zich tegen steek en houw. Maar steeds weer brengt hij daarbij zijn tegenstander, zoodra deze zich even bloot geeft, een gevoeligen houw of steek toe, hoe onvervaard en onstuimig diens aanvallen ook mogen zijn.

Hennig wordt rood van inspanning. Het zweet stroomt over zijn gezicht. Hij wil den ander treffen, hem raken, waar hij maar kan. Hij dorst nu naar zijn bloed, het bloed van den

ridder, die daar zoo kalm en glimlachend tegenover hem staat. Hij wil den ouden, zwaarlijvigen man toonen, wat hij kan, den ridder bewijzen, waartoe een boer uit Dithmarschen in staat is. Met een machtige zwaai doet Hennig zijn wapen neerdalen, telkens en telkens weer, maar den ridder treft hij niet, geen enkele maal. Hij slaat slechts in de lucht.

Ratlov schudt van het lachen.

„Vooruit, jonker van Dithmarschen, sla er op los! Hier leer je riddermanieren en dat is wat anders dan varkens keelen en ossen slachten. Wil je met een stootdegen slagen toebrengen? Mij best! — Bliksems, jongen, wat ben je een pootig heer!

Maar de lucht kan er wel tegen, beter dan ik. Goed zoo! Je leert het al —"

De oude man kan niet meer van het lachen en pareert iederen aanval. De Dithmarscher kookt van machtelooze woede.

De ridder doet alle houwen afglijden of een einde vinden op het lemmet van zijn dolk. En steeds laat hij daarop zelf een stoot volgen, die steeds raak is. En daarbij deelt hij tegelijkertijd de noodige lessen uit. Tenminste hij doet alsof.

„Je degen hooger houden, boertje! Ach, ben je geen boer? Welnu, pas op, schildknaap! Raak me dan toch eens flink op mijn kop! Vooruit dan kerel!" En hij lacht maar aan een stuk door. „Ja maar je moet me raken, daar gaat het om! Maar hier heb je wat van mij, op je rechter arm! Dat was nou een terts! en deze en deze — dat zijn kwarten, ja die vallen niet mee. Voel je die op je linker arm. — Ik voel me waarlijk weer jong worden, nu het tegen een Dithmarscher gaat!"

Een hagel van steken en houwen klettert steeds weer op den jongen boer neer. Het lijkt wel alsof de ridder hem tot moes wil slaan. Maar dan houdt hij plotseling op.

„Verdomme," zegt de oude man en gooit zijn wapens weg. „Ik moet nog een beetje geduld hebben. Ik dacht werkelijk dat het al meenens was."

Hij gaat lachend heen. Nog eenmaal draait hij zich om en zegt: „Morgen zullen wij ons met de wapens die in Dithmarschen gebruikelijk zijn eens meten. Dan kun je mij misschien mijn portie geven."

Hij schudt zich af als een beer en gaat met zware stappen het slot binnen.

„Heb ik het erg gemaakt?" vraagt hij door het open raam. „Ik geloof van niet. Als je dit zoo nog een paar maal door maakt, dan kun je het zelf ook, Jonker von Habenichts! Je kunt je een kan bier laten geven!"

De Dithmarscher schudt zijn hoofd. Hij zwijgt en gaat weer aan zijn werk. Hij bijt zich op de lippen.

De striemen op zijn armen zetten op.

Bont en blauw zullen ze worden.

Dat de oude met hem den strijd aanbond en hem zijn onervarenheid deed beseffen, dat neemt hij hem niet kwalijk.

Maar de spot die erbij te pas komt, de gewilde hoofsche wijze waarop hij hem een Habenichts uit Dithmarschen noemt, dat alles knaagt aan zijn hart, doet hem meer pijn, dan de brandende striemen op zijn armen en lichaam.

Hennig laat zijn blik door de poort gaan tot diep in het land

van Dithmarschen. Daar is alles nog rustig. Maar dra zullen in donkere wolken de kraaien komen aanvliegen, dra zullen de vossen en de wolven komen aansluipen. En dan zal er geweeklaag en gesteun zijn, dan zullen de botten onder hartverscheurende kreten verbrijzeld worden. De dooden zullen nog stuiptrekken en de boer zal staan over het roode land, rustig en breed.

Dan zal de groote veldslag geslagen worden, geslagen op leven en dood.

Hij ziet omhoog naar de vensters waar de ridder nu is gezeten. Ook met hem zal het vandaag of morgen of over tien jaar uitgevochten worden, wanneer niet reeds de naderende groote slag hen beiden of een van hen beiden zal hebben doen vallen. Want een van hen beiden moet wijken, zij staan elkander in den weg.

De ridder staat boven aan het raam en kijkt naar beneden. Hij ziet den knecht, die daar roerloos staat. Zoo stond hij ook, toen hij kortgeleden Helmke haar vos had gebracht, waarop zij naar Fredestede rijden wilde. Deze plotselinge ritten zijn het, die den ouden man nog argwanender maken.

Hij weet niet wat hij er van denken moet. Wat gebeurt er eigenlijk. Hier onder zijn oogen gebeurt iets en hij ziet het niet. Is hij dan blind?

Na de schermpartij met den Dithmarscher moet hij er steeds weer aan denken. Waarom heeft hij den jongen zoo hard aangepakt? Het is toch zijn gewoonte niet een weerlooze met ridderlijke wapens zoomaar af te ranselen. Een boer slaat men toch, wanneer de tijd daar is, met de eerste de beste knuppel dood!

(Wordt vervolgd) F. C. G.

BELEVEN WORDT TOT ONVERZETTELIJKE WIL

Tallooze brieven komen van het front en getuigen in germaansche landen, „thuis", van een beleven, van een rijpen van inzichten, die dezen mannen daar, in den oorlog tegen het bolsjewisme, tot werkelijkheden werden. Zij dringen door in de troepen in de bezette gebieden, in het Zuid-Oosten, in het Westen, in het Noorden. Zij dringen door in de huisgezinnen en in Duitschland zelf. Steeds duidelijker wordt het, dat daar in het Oosten geen krijg gevoerd wordt, die met andere oorlogen vergeleken kan worden, maar dat hier weer voor het eerst in de nieuwere geschiedenis de wetten van den totalen krijg in hun onverbiddelijke verschrikkelijkheid heerschen. Hier, waar zooals Hitler het gezegd heeft, de tweede Mongolenstorm wordt afgeslagen, strijden zonen van Germanje voor ons aller leven, in den letterlijksten zin des woords.

Eén brief uit vele, van een duitsche infanterist:

„Wij staan diep in Rusland en wij zijn van meening, dat men dit land in alle opzichten als een godverlaten land moet beschouwen. Door de pers, de Wochenschau en door boeken hebt gij er van gehoord en gelezen, maar ik zou er aan willen toevoegen, dat niets, maar dan ook geen woord daarvan overdreven is. Nog nooit hebben wij een zoo troosteloos verwaarloosd en ellendig verarmd land gezien; nog nooit zulke apathische, als tot dieren geworden menschen, systematisch en met geweld afgestompt. Ja wij kunnen ons zulk een bot heenleven niet indenken.

Wij hebben menigen harden dag doorgemaakt; de moeiten van den opmarsch, die voor ons infanteristen meer een woelen door stof en modder was, tot den aanblik van uiteengescheurde kameraden, voor wien geen hulp meer mogelijk was.

Het bijzondere van dezen veldtocht was echter, dat wij — in tegenstelling met Frankrijk — plotseling tegenover een onbegrepen wereld vol verschrikking en zinneloosheid kwamen te staan en dat daaruit toen de wil opstond Duitschland, en daarmee Europa, voor deze pest te bewaren."

K 2394

SS-Mann
Peter Alkema . . . . . geb. 11 December 1922
gev. 2 Aug. 1941 aan het Oostfront
arbeider

SS-Sturmmann
Theodorus van Beek . . . geb. 9 Februari 1922
gev. 1 Dec. 1941 aan het Oostfront
bankwerker

SS-Mann
Herman Bus . . . . . geb. 29 Maart 1924
gev. 23 Oct. 1941 bij Kirillowschtschina
fabrieksarbeider

SS-Rottenführer
Walter Jansma . . . . . geb. 31 Augustus 1918
gev. 7 Oct. 1941 bij Nowoheizur
transportarbeider

SS-Mann
Frederik Leeman . . . . geb. 22 Augustus 1916
gev. 28 Sept. 1941 aan het Oostfront
kok en banketbakker

SS-Mann
Wilhelm Martens . . . . geb. 29 Januari 1922
gev. 20 Nov. 1941 aan het Oostfront
bloemkweeker

SS-Sturmmann
Constant van Swaemen . . geb. 19 November 1919
gev. 18 September 1941
afgestudeerd

SS-Mann
Omer Schrier . . . . . geb. 5 September 1918
gev. 28 November 1941 bij Bolschekrepinskaja
magazijnbediende

SS-Sturmmann
Gerrit Verboom . . . . . geb. 8 November 1919
gev. 10 Sept. 1941 bij Kamenka
landarbeider

SS-Mann
Willem Verheij . . . . . geb. 18 November 1920
geb. 23 November 1941 bij Bolschekrepinskaja
stuurman binnenvaart

SS-Mann
Robert Windt . . . . . geb. 23 Februari 1922
gev. 12 Oct. 1941 bij Krestowskoje
officiersopleiding

SS-Mann
Evert Zwaan . . . . . geb. 28 December 1918
gest. 7 Januari 1942
chauffeur

Wer seinem Volke so die Treue hielt
soll selbst in Treue nie vergessen sein.

ADOLF HITLER